

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: **H. G.**
narozen X, státní příslušník Arménské republiky
bytem X
zastoupený Mgr. Petrem Dvořákem, advokátem
sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 2. 2019, č. j. MV-21436-4/SO-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Průběh správního řízení

1. Žalobce podal dne 24. 5. 2018 žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Ministerstvo vnitra (dále „ministerstvo“) rozhodnutím ze dne 6. 12. 2018, č. j. OAM-7047-16/TP-2018, žádost žalobce zamítlo podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínek uvedených v § 67 zákona o pobytu cizinců.
3. Ministerstvo dospělo k závěru, že žalobce ke dni podání žádosti splnil podmínku dle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť pobýval na území v rámci přechodného pobytu (na základě výjezdního příkazu s platností od 17. do 31. 5. 2018, který mu byl vydán po pravomocném skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany). Dle ministerstva však žalobce nesplnil podmínku dle § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť není osobou mladší osmnácti let, osobou osamělou a starší 65 let, potažmo nebylo prokázáno, že by nebyl schopný se ze zdravotních důvodů o sebe postarat. Rovněž dle ministerstva nesplnil podmínku dle § 67 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Pro její splnění by musel být rodičem cizince dle odst. 2 písm. a) nebo b). Z jeho žádosti však plyne, že má manželku (státní příslušností také Arménská republika), která taktéž žádá o povolení k trvalému pobytu. Dále má dceru, ročník narození X, která pobývá v Arménii. Jeho syn, ročník narození X, taktéž žádá o povolení k trvalému pobytu. Ministerstvu je též známo, že na území ČR pobývá ještě nevlastní dcera žalobce, ročník X, která žádá o vydání povolení k přechodnému pobytu. Žalobce nepředložil žádný doklad o tom, že by byl příbuzným osoby ve smyslu odst. 2, která by byla závislá na jeho osobní péči. Rovněž podmínku dle odst. 4 žalobce dle ministerstva nesplnil, neboť neuvedl žádné důvody hodné zvláštního zřetele. Řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu je řízením, v němž nese důkazní břemeno žadatel. Zvláštním důvodem není ani délka pobytu žalobce na území ČR, kam byl převezen v rámci tzv. dublinského řízení v roce 2012. V tomto ohledu ministerstvo odkázalo na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 8. 11. 2018, č. j. 9 Azs 249/2017 - 49. K návrhu žalobce na výslech jeho osoby nebo jeho rodinných příslušníků ministerstvo konstatovalo, že jejich případný výslech by nemohl nic změnit na závěrech o nesplnění podmínek dle § 67 zákona o pobytu cizinců. Žalobce ani neuvedl, jaké skutečnosti mají být těmito výslechy prokázány. Nadto výslech účastníka není sám o sobě bez dalšího důkazem, jedná se pouze o slovní tvrzení účastníka. Ohledně dopadů zamítavého rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce ministerstvo konstatovalo, že v případě zamítnutí žádosti dle § 75 odst. 1 písm. e) pro nesplnění podmínky dle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců tento zákon vůbec správnímu orgánu neukládá, aby se těmito dopady zabýval. Dále k tomu odkázalo na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71. Ministerstvo dále uvedlo, že tímto rozhodnutím žalobci nezakazuje další pobyt na území. Žalobce mohl a může požádat například o povolení k dlouhodobému pobytu ve formě soužití rodiny či zaměstnaneckou kartu.
4. Žalovaná shora uvedeným rozhodnutím ze dne 25. 2. 2019 (dále „napadené rozhodnutí“) odvolání žalobce proti rozhodnutí ministerstva zamítla a rozhodnutí ministerstva

potvrdila. Žalovaná uvedla, že povolení k trvalému pobytu může být cizinci vydáno jen při splnění podmínek dle § 67 odst. 1 a 5, přičemž cizinec musí spadat do okruhu osob vymezených v § 67 odst. 2, 3 nebo 4 zákona o pobytu cizinců. Musí být tedy splněna podmínka nepřetržitého pobytu na území po dobu 4 let, podmínka přechodného pobytu na území po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, které musí probíhat nejméně poslední 2 roky, žádost musí být podána do 2 měsíců po skončení takového řízení a musí se jednat o žádost buď osoby mladší 18 let, osoby s dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, nebo osamělé osoby starší 65 let, případně o rodinného příslušníka těchto osob, nebo o cizince, který o trvalý pobyt žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele. Žalovaná se ztotožnila s ministerstvem, že žalobce nesplňuje podmínku dle § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť není osobou mladší 18 let, starší 65 let a nebylo prokázáno, že by šlo o osobu, která se o sebe není schopna postarat z důvodu dlouhodobého nepříznivého stavu. Žalobce dle žalované nesplňuje ani podmínky dle § 67 odst. 3 zákona. Stejně tak nebyl zjištěn důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 4 zákona. Žalovaná s odkazem na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, uvedla, že zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by svou délkou mohl dosáhnout nepřiměřené intenzity. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinného či osobního života byla již pouhá nutnost vycestování. V tomto případě však žalobci nebyl uložen zákaz pobytu na území. Samotná délka pak nemůže být považována za důvod hodný zvláštního zřetele. V případě nevydání povolení k trvalému pobytu dle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, zákon správním orgánům neumožňuje posuzovat přiměřenost rozhodnutí z hlediska dopadu do života dotyčného cizince ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Takovou povinnost má ministerstvo pouze v zákonem stanovených případech, což opakovaně potvrdil NSS, například v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015 - 51. Ministerstvo tak nepochybovalo, když přiměřenost ve smyslu § 174a zákona nezkoumalo. Ani žalovaná se nedomnívá, že by šlo o zásah do práva na rodinný a soukromý život žalobce ve smyslu čl. 8 Úmluvy, když z daného ustanovení nevyplývá povinnost posuzovat podmínky pro neudělení pobytového oprávnění na území nad rámec kritérií zmíněných v zákoně o pobytu cizinců. K neprovedení výslechu žalovaná uvedla, že žalobce v řízení mohl uvést všechny skutečnosti, které svědčily v jeho prospěch, a odkázala na rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013 - 29.

II. Shrnutí žaloby a vyjádření žalované

5. Žalobce v žalobě namítá, že ve správním řízení byla zvlášť závažným způsobem porušena ustanovení o řízení. Napadené rozhodnutí je pak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správní orgán nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Rozhodnutí správního orgánu není řádně odůvodněno, zejména ve vztahu k přiměřenosti napadeného rozhodnutí.
6. Žalovaná nevypořádala odvolací námitky uplatněné žalobcem. Žalobce poukazuje zejména na otázku přiměřenosti rozhodnutí, kterým bylo žalobci zamítnuto vydání povolení k trvalému pobytu, kdy správní orgány žalobce odkazují na nesplnění podmínek žádosti o povolení k trvalému pobytu. Dle žalobce zcela chybí vypořádání odvolací námitky, kterou

žalobce poukazoval na neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí. Ve výrokové části totiž chybí uvedení zákonného ustanovení, na jehož základě bylo rozhodnuto. Ačkoliv v prvoinstančním rozhodnutí byla uvedena zákonná ustanovení, tak samotný důvod zamítnutí žádosti nebyl ve výrokové části vůbec zmíněn. Tato námitka pak nebyla žalovanou řešena.

7. V případě zamítnutí návrhu na výslech žalobce a jeho rodinných příslušníků jde o typický případ opomenutých důkazů. Žalobce nesouhlasí s tím, že tyto výslechy nebylo nutno provádět, neboť by se tím nahrazovala povinnost jeho tvrzení. Tyto výslechy měly sloužit k osvětlení a prokázání důvodnosti žádosti o povolení k trvalému pobytu. Pro nedostatečné odůvodnění zamítnutí těchto návrhů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
8. Žalobce má dále za to, že nevydání pobytového oprávnění představuje zcela nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Správní orgány přitom neučinily nic proto, aby zjistily okolnosti podstatné pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí, když správní orgán vůbec nevěšel v kontakt s žalobcem. Výčet uvedený v § 174a zákona o pobytu cizinců je dle žalobce výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, s nimiž všemi se správní orgán ve svém rozhodnutí musí vypořádat.
9. Žalovaná považuje žalobu za nedůvodnou. Podle ní žalobce prokazatelně nesplnil podmínky dle § 67 zákona o pobytu cizinců. Výrok rozhodnutí byl konkrétní a splňuje všechny náležitosti výrokové části. Žalovaná dále doslovně přebírá pasáže z napadeného rozhodnutí, přičemž mj. opakuje, že ona ani ministerstvo nepochybily, když nezkoumaly přiměřenost ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

III. Posouzení věci soudem

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
11. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, jelikož účastníci na výzvu soudu nesdělili, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasili, a proto se jejich souhlas s takovým postupem presumuje (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
12. Soud považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné. K žalobní námitce nevypořádání odvolacích námitek soud konstatuje následující.
13. Žalobce ve svém odvolání (resp. jeho doplnění) neuplatnil žádné konkrétní námitky ve vztahu k výroku prvostupňového rozhodnutí (a absenci odkazu na příslušná ustanovení v něm), jak nyní tvrdí v žalobě, a žalovaná tak nebyla povinna se touto otázkou explicitně v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývat. Soud pro úplnost konstatuje, že

prvostupňové rozhodnutí se ve výroku výslovně opírá o § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců („v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68“) s odkazem na nesplnění podmínek dle § 67 zákona o pobytu cizinců, což soud považuje za zcela dostatečné a srozumitelné splnění povinnosti uvést ve výroku právní ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, ve smyslu § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

14. Námitka nepřiměřenosti prvostupňového rozhodnutí byla v doplnění odvolání (pod bodem 4.) skutečně vznesena. Žalobce konkrétně uvedl, že ministerstvo vůbec nezkoumalo otázku dopadů do rodinného a soukromého života, že při posuzování přiměřenosti je třeba zkoumat všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž ministerstvu bylo známo, že žalobce má na území ČR dlouhodobě veškeré zázemí. Na tyto námitky však dle soudu žalovaná reagovala a otázkou přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a povinností správních orgánů se s touto otázkou vypořádat se v napadeném rozhodnutí věnovala (viz výše odst. 4; resp. str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí). Ani v případě této odvolací námitky tedy nešlo ze strany žalované o její opomenutí.
15. Pokud jde o věcnou stránku námitky nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, tak podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
16. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
17. V tomto případě však zákon o pobytu cizinců povinnost z úřední povinnosti posoudit, zda je rozhodnutí přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, správním orgánům neukládá. Tuto povinnost správní orgány mají v případech zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 75 odst. 2, nikoliv dle § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což je ustanovení aplikované v tomto případě (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 3. 2017, č. j. 4 Azs 7/2017 - 36). Žalobce se tak mylí, pokud se domnívá, že správní orgány měly z úřední povinnosti samy zkoumat soulad rozhodnutí s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
18. Současně je však třeba pamatovat na čl. 8 Úmluvy a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), podle nichž má každý právo na respektování, resp. ochranu svého soukromého a rodinného života. Aplikovatelnost těchto ustanovení není v případech žádostí cizinců o pobytová oprávnění *a priori* nijak vyloučena. Správní orgány se tak nemohou odmítnout zabývat námitkami ohledně zásahu do soukromého či

rodinného života žadatele pouze s odkazem na neaplikovatelnost § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť musí zajistit, že jejich rozhodnutí je souladné s citovanými ustanoveními, která jsou součástí ústavního pořádku České republiky. Námitky nepřiměřených dopadů do soukromého či rodinného života žadatele tak správní orgány musí v odůvodnění svého rozhodnutí věcně vypořádat i v případech, kdy se § 174a zákona o pobytu cizinců neaplikuje.

19. Soud však podotýká, že ani z čl. 8 Úmluvy obecně neplyne povinnost státu vyhovět žádosti cizince o pobytové oprávnění z titulu existence rodinného a soukromého života na jeho území (viz např. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 3. 10. 2014 ve věci *Jeunesse proti Nizozemí*, č. 12738/10, odst. 103). Nepřiměřený zásah do práva na ochranu soukromého a rodinného života si lze v případech zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu představit jen za velmi specifických okolností (rozsudek NSS ze dne 2. 3. 2017, č. j. 4 Azs 7/2017 - 36). Jak totiž uvedl NSS v rozsudku ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016 - 30, „[r]ozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. O jiných možných pobytových statusech stěžovatele nebylo rozhodováno. Na základě tohoto rozhodnutí mu není znemožněno svůj pobyt na území České republiky legalizovat jiným způsobem, který nabízí zákon o pobytu cizinců, a to zejména na základě žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42a odst. 1 písm. a) (Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (...), na což ho upozorňovala již žalovaná. Stěžovatel neuvedl, co by mu v podání této žádosti a jejímu kladnému vyřízení bránilo. V této souvislosti soud připomíná, že přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu je z povahy věci mnohem méně intenzivní než přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění), neboť ve druhém případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce“ (odst. 19–20).
20. Tyto závěry lze vztáhnout i na nyní posuzovaný případ. Žalobce nijak nepolemizuje s tím, že nesplnil zákonné podmínky pro povolení k trvalému pobytu dle § 67 odst. 2, 3 či 4 zákona o pobytu cizinců. Ostatně i proto jej, stejně jako ve výše citované věci, správní orgán (zde ministerstvo) odkázal na možnost podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu ve formě soužití rodiny či zaměstnaneckou kartu, přičemž žalobce nevysvětlil, proč by tato cesta v jeho případě nebyla možná. Přestože od roku 2012, kdy žalobce vstoupil na území ČR, si zde nepochybně vytvořil sociální vazby chráněné čl. 8 Úmluvy a čl. 10 odst. 2 Listiny, tak zamítnutí jeho žádosti nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého či rodinného života, neboť napadenými rozhodnutími není žalobci ukládán zákaz pobytu na území ČR a není bez dalšího vyloučena možnost legalizace jeho pobytu způsoby zmíněnými ministerstvem v prvostupňovém rozhodnutí.
21. Pokud jde o zamítnutí návrhu na výslech žalobce a jeho rodinných příslušníků, soud se ztotožňuje s postupem a odůvodněním správních orgánů. Žalobce ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí navrhl výslech „účastníka řízení, případně též rodinných příslušníků“, a to „k prokázání důvodnosti jeho žádosti“. Oba správní orgány se tímto návrhem zabývaly a závěr o neprovedení tohoto důkazu odůvodnily. Proto nemůže jít o opomenutý důkaz ve smyslu žalobcem citované judikatury Ústavního soudu. Soud se ztotožňuje se zdůvodněním ministerstva, že výslech žalobce ani jeho rodinných příslušníků

by nemohl na závěrech o nesplnění podmínek dle § 67 zákona o pobytu cizinců nic změnit, stejně jako s poukazem ministerstva na to, že žalobce vlastně ani konkrétně neuvedl, jaká tvrzení mají být těmito výsledky prokázána. To žalobce konkrétně neuvedl ani v odvolacím řízení a ostatně ani v žalobě, v níž velmi vágně uvádí, že tyto výsledky by celou situaci a důvody pro udělení povolení k trvalému pobytu osvětlily. Žalovaná pak v napadeném rozhodnutí odkázala na rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013 - 29, z něhož přílehavě citovala, že *„výsledek účastníka řízení totiž není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení.“* Soud pro úplnost připomíná, že správní orgány nejsou návrhy účastníků na provedení důkazů vázány (§ 52 správního řádu). Za dané situace správní orgány závěr o neprovedení výsledků navrhovaných žalobcem dostatečným způsobem zdůvodnily (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48).

22. K námitce, že správní orgány žalobce nekontaktovaly a samy neučinily nic ke zjištění okolností pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí z hlediska soukromého a rodinného života, soud připomíná, že šlo o řízení zahájené k žádosti žalobce, a *„v takovém případě nelze po správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sám stěžovatel takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na něm, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy“* (již citovaný rozsudek NSS č. j. 9 Azs 253/2016 - 30, odst. 20), že zamítavé rozhodnutí nepřiměřeným způsobem zasáhne do jeho rodinného a soukromého života. Jinými slovy, správní orgány neměly povinnost kontaktovat žalobce či za něj vyhledávat důkazy svědčící o intenzitě zásahu do jeho rodinného a soukromého života. Ostatně takovými důkazy z logiky věci primárně disponuje právě žalobce.
23. Konečně k vágně formulovaným námitkám z úvodu žaloby (bod IV. odst. 4 žaloby), že byla porušena ustanovení o řízení před správním orgánem, že správní orgán nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, či že správní orgán nedbal oprávněných zájmů žalobce, soud uvádí, že je důvodnými neshledal, ostatně stěží se jedná o dostatečně konkrétně formulované žalobní body.

IV. Závěr a náklady řízení

24. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl ve věci úspěšný. Procesně úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. března 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu